

PŘÍČMOUDLÝ OTRAVA

hovořil s králem urchinů; dokáže tedy mluvit i s podřadnějšími příšerami. „Pozemky všedních lidí nejsou pro tebe!“

Tvor na něj zíral očima černýma jako saze, které v nemilosrdném světle Phoebe světélkovaly. Šel z něj nečistý garam, zloba, nepřátelství, zášť a mladé faktótum to teď cítilo stejně zřetelně jako puch z otevřeného hrobu.

„Ti dávno zemřelí sem nebyli uloženi jen proto, abys je sežral,“ pokračoval Rosamunda, ale už v něm začaly hlodat pochybnosti, přestával si věřit.

„Co jsi zač, že se pleteš do mých věcí?“ chrčel kašlavě Otrava, jeho hlas připomínal něco mezi řiháním a sípáním. „Co jsi zač, že máš růžové tváře, nafouklé rty a parádní zlopášnické závěsy? Ty určitě žiješ nesprávně mezi člověčenstvem. Mají tě rádi, jako bys byl jeden z nich?“ vykřikoval, pak plívl.

„Jsem Rosamunda, znám Lapinduka, jehož říši ty ničíš, dohlíží na mě vrabčí vévoda a sloužím Brandenské růži,“ vychrlil ze sebe příkře Rosamunda. „Z tvého hloupého hrabání nevzejde nic dobrého. Moje paní nebude tak laskavá.“

„Přestaň se tu ohánět svými mizernými pány, malý lehkovážný hinderlingu!“ obořil se na něj Otrava. „Já vím moc dobře, na území koho jsem vstoupil, Růžovko! Co by mi asi mohl Largoman udělat, když je tak daleko a zašitý ve své díře? Poslal tě snad, abys mě potrestal?“ pokračoval naoko sladkým tónem. „Nebo tě poslal vrabčí kníže, abys tady nastolil nějakou idylku mezi námi všemi?“

„Je tu proti tobě vydáno úřední nařízení...“

„Pche! Proč mě vy hlupáci pořád otravujete a nedáte mi pokoj!“

„Najdou tě a *zabijou!*“ pokračoval naléhavě Rosamunda a už litoval, že se s tímhle zlotřilcem vůbec pouštěl do nějakého vyjednávání. „Musíš odejít...“

„Balamutíš mě!“ zněla rozzlobená odpověď. „Proč neodejdeš ty?“